

เมื่อวันที่พระเจ้าอยู่หัวทรงเดือดร้อน !?

ณ บ้านพระอาทิตย์ โดย : ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์

เห็นขบวนการในการเลิกหรือแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 112 นั้นเป็นไปอย่างเข้มข้นโดยประเด็นที่น่าสนใจจริงอยู่ที่ว่ากฎหมายดังกล่าวเป็นปัญหาของประเทศจริงหรือไม่?

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 112 บัญญัติเอาไว้ว่า:

มาตรา 112 ผู้ใดหมิ่นประมาท ดูหมิ่นหรือแสดงความอาฆาตมาดร้ายพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี

เมื่อพิจารณาตรงนี้ก็แสดงให้เห็นว่าตราบาปที่ไม่มีใครไป “หมิ่นประมาท ดูหมิ่น หรือแสดงความอาฆาตมาดร้าย” แล้ว ก็ไม่สมควรจะถูกลงโทษตามกฎหมายดังกล่าวได้เลย

ดังนั้นการอ้างว่าประมวลกฎหมายอาญามาตรา 112 เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพในการวิจารณ์” จึง “ไม่ใช่เรื่องจริง” ซึ่งความเป็นจริงแล้วประชาชน เจ้าพนักงาน ผู้พิพากษา และบุคคลสำคัญ ต่างก็ได้รับการคุ้มครองในกรณีที่ถูกหมิ่นประมาทหรือดูหมิ่น ทั้งสิ้นจากประมวลกฎหมายอาญา ดังเช่นประชาชนทั่วไปได้รับการคุ้มครองตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 393, 326, และ 328

มาตรา 393 ผู้ใดหมิ่นผู้อื่นซึ่งหน้าหรือด้วยการโฆษณา ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 326 ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สามโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำการความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 328 ถ้าความผิดฐานหมิ่นประมาทได้กระทำการโดยการใช้เอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏไม่ว่าด้วยวิธีใดๆ แผ่นเสียง หรือสิ่งบันทึกเสียง บันทึกภาพ หรือบันทึกอักษรกระทำการโดยการกระจายเสียง หรือการกระจายภาพ หรือโดยกระทำการป่าวประกาศด้วยวิธีอื่นผู้กระทำการต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท

จะเห็นได้ว่าแม้แต่ประชาชนทั่วไปยังต้องได้รับการคุ้มครองทางกฎหมายกรณีการดูหมิ่นและหมิ่นประมาทแล้ว

พระมหากษัตริย์ก็ย่อมสมควรได้รับการคุ้มครองกรณีการดูหมิ่นหรือหมิ่นประมาทหรือกรณีการดูอาฆาตมาดร้ายเช่นกัน

คำถามประการถัดมาก็คือบทลงโทษมากไปหรือไม่ เพราะในขณะนี้ก็มีคณะบุคคลได้พยายามเสนอแนวคิดให้ลดบทลงโทษ ให้ใกล้เคียงกับประชาชนโดยทั่วไป?

ก็ต้องตั้งคำถามว่าการดูหมิ่น หมิ่นประมาทและอาฆาตมาดร้ายต่อพระมหากษัตริย์ ซึ่งเป็นที่เคารพสักการะของปวงชนชาวไทย (ทั้งตามรัฐธรรมนูญมาตรา 8 และทั้งตามความรู้สึกของประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศ) จะก่อให้เกิดความวุ่นวายขัดแย้งและการเผชิญหน้าจนถึงขั้นเป็นกบฏหรือไม?

ข้อสำคัญเหตุใดบุคคลต่างๆที่ออกมาเคลื่อนไหวยกเลิกประมวลกฎหมายอาญามาตรา 112 เหล่านี้กลับไม่คิดจะไปแก้ไขบทลงโทษบุคคลต่างๆที่มีความสำคัญในหลายระดับซึ่งมีบทลงโทษมากกว่าประชาชนทั่วไป แต่กลับมาสนใจในกรณี ดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือ อาฆาตมาดร้ายเฉพาะต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ แต่เพียงอย่างเดียวเช่น

มาตรา 136 ผู้ใดหมิ่นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่หรือเพราะได้กระทำตามหน้าที่ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 198 ผู้ใดหมิ่นศาลหรือผู้พิพากษาในการพิจารณาหรือพิพากษาคดีหรือกระทำการขัดขวางการพิจารณาหรือพิพากษาของศาลต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 135 ผู้ใดกระทำการใดๆ ต่อธงหรือเครื่องหมายอื่นใด อันมีความหมายถึงรัฐต่างประเทศซึ่งมีสัมพันธไมตรี เพื่อเหยียดหยามรัฐนั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 134 ผู้ใดหมิ่นประมาท ดูหมิ่นหรือแสดงความอาฆาตมาดร้ายผู้แทนรัฐต่างประเทศซึ่งได้รับแต่งตั้งให้มาสู่พระราชสำนักต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 133 ผู้ใดหมิ่นประมาท ดูหมิ่นหรือแสดงความอาฆาตมาดร้ายราชินี ราชินีราชสวามี รัชทายาท หรือประมุขแห่งรัฐต่างประเทศ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ดังนั้นหากเป็นไปตามที่คณะนิติราษฎร์เสนอให้ลดอัตราโทษขั้นสูงต่อพระมหากษัตริย์ไม่เกิน 2 ปี จะอธิบายได้อย่างไรว่า บทลงโทษในการดูหมิ่นประมาท หรือดูหมิ่นของพระมหากษัตริย์นั้นต่ำกว่าราชินีหรือประมุข

แห่งรัฐต่างประเทศ ต่ำกว่าผู้แทนรัฐต่างประเทศ และต่ำกว่าผู้พิพากษา ดังนั้นการเสนอที่ไม่ครบรอบด้านนี้ย่อมถูกสังคมตั้งคำถามถึงเจตนาได้ว่าต้องการสนับสนุนให้เกิดการดูหมิ่น หมิ่นประมาทหรืออาฆาตมาดร้าย ต่อพระมหากษัตริย์มากกว่ากลุ่มบุคคลเหล่านี้ใช่หรือไม่?

ทั้งๆที่บุคคลเหล่านี้ต่างจากพระมหากษัตริย์ที่ได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญในมาตรา 8 ซึ่งบัญญัติเอาไว้ว่า:

“มาตรา 8 องค์พระมหากษัตริย์ทรงดำรงอยู่ในฐานะอันเป็นที่เคารพสักการะ ผู้ใดจะละเมิดมิได้ ผู้ใดจะกล่าวหาหรือฟ้องร้องพระมหากษัตริย์ในทางใดๆมิได้”

และความจริงที่ยิ่งไปกว่านั้นที่นักวิชาการหรือสื่อมวลชนบางแขนงได้กล่าวร้ายและถากถางว่าประเทศไทย กำลังจะทำตัวไปอยู่นอกโลก เพราะสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกนั้นถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่มนุษย์พึงมี แต่ในความเป็นจริงแล้วสหรัฐอเมริกาซึ่งมาอยู่เกี่ยวกับเรื่องการลงโทษในประเทศไทยนั้น ก็มีกฎหมายคุ้มครองประธานาธิบดีไม่ให้ถูกดูหมิ่นหรือ อาฆาตมาดร้ายเช่นกันและมีการบังคับใช้กฎหมายแล้ว หลายกรณี เช่น

กรณีที่นายจอห์นนี่ โลแกน สเปนเซอร์ ได้เขียนกลอนลงในเว็บไซต์ เมื่อ เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2550 และอีกครั้งเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2552 ซึ่งกลอนดังกล่าวได้เขียนในลักษณะการบรรยายการใช้ปืนสไนเปอร์ยิงไปยังประธานาธิบดี ซึ่งไม่ได้ระบุชื่ออะไร ศาลมลรัฐแคนซัสก็ได้ตัดสินว่าผิดและให้จำคุกนายจอห์นนี่โลแกน สเปนเซอร์ 33 เดือน (จากโทษจำคุกสูงสุดได้ถึง 15 ปี)

เช่นเดียวกันกับกรณีของนายลูก แองเจิล ซึ่งเป็นวัยรุ่นชาวอังกฤษอายุ 17 ปี ได้ส่งอีเมลไปยังทำเนียบขาวของสหรัฐอเมริกา โดยเรียกประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาว่า prick ซึ่งหมายถึง อวัยวะเพศชาย ผลปรากฏว่าสหรัฐอเมริกาได้ใช้มาตรการตอบโต้ขั้นบัญชีดำห้ามนายลูกแองเจิล เข้าประเทศสหรัฐอเมริกา

ขนาดประธานาธิบดีซึ่งมาจากการเลือกตั้งและมีวาระคราวละ 4 ปี แต่ไม่เกิน 2 สมัยยังมีบทลงโทษผู้ที่ดูหมิ่นและหมิ่นประมาทที่เข้มงวดขนาดนี้ แต่พระมหากษัตริย์ไทยซึ่งอยู่ในฐานะเป็นที่เคารพสักการะและยังต้องดำรงสถานภาพและพระเกียรติจนหมดวาระเมื่อเปลี่ยนรัชกาลเท่านั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ประเทศไทยจะต้องมีกฎหมายในการปกป้องพระเกียรติของพระมหากษัตริย์ในฐานะประมุขแห่งรัฐเช่นกัน

คำถามในประเด็นถัดมาก็คือการใช้

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 112 มากลั่นแกล้งประชาชน หรือกลายเป็นเครื่องมือทางการเมืองซึ่งคนที่น่าจะให้คำตอบในเรื่องที่ถูกกลั่นแกล้งทางการเมืองมากที่สุดในยุคนี้คือ **“สนธิ ลิ้มทองกุล”**

เมื่อคืนวันที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2551 นายสนธิ ลิ้มทองกุล ได้ขึ้นเวทีพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่บริเวณสะพานมัจฉารังสรรค์ แล้วได้นำเนื้อหาการปราศรัยของ น.ส.ดารณี ชาญะเชิงศิลปะกุล (ดา ตอปีโค) เพื่อให้สังคมได้รับทราบการดูหมิ่น และอาฆาตมาดร้ายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอย่างไร โดยที่เจ้าหน้าที่รัฐไม่ดำเนินการจับกุมอะไรทั้งสิ้น แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจกลับดำเนินคดีอาญากับนายสนธิลิ้มทองกุล ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 112

นายสนธิ ลิ้มทองกุล แสดงออกเพื่อปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์ ซึ่งความแตกต่างกันคนละขั้วกับเจตนาของ น.ส.ดารณี ชาญะเชิงศิลปะกุล อย่างสิ้นเชิง ซึ่งได้พูดดูหมิ่น อาฆาตมาดร้ายต่อพระมหากษัตริย์ แต่ทั้งสองคนกลับถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีความอาญาตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 112 เหมือนกันได้อย่างไร?

ในทางตรงกันข้ามแกนนำ นปช.บางคนยังได้แถลงข่าวส่งเสริมให้ดอนประกันตัวนายสนธิ ลิ้มทองกุล โดยอ้างประมวลกฎหมายอาญามาตรา 112 โดยอ้างว่าเพื่อความเท่าเทียมกันที่น่าสนใจยิ่งกว่านั้น นักวิชาการที่ออกมาเคลื่อนไหวยกเลิกประมวลกฎหมายอาญามาตรา 112 ในวันที่กลับไม่ได้แสดงออกในทางสาธารณะหรือทางวิชาการ ในเรื่องความไม่เป็นธรรมกรณี

นายสนธิ ลิ้มทองกุล ในเวลานั้นเลยแม้แต่บ่อย เช่นเดียวกับกรณีที่นายสนธิ ลิ้มทองกุล และน.ส.สโรชา พรอุดมศักดิ์ ได้จัดรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ และเมืองไทยรายสัปดาห์สัญจร เมื่อพ.ศ. 2548 แล้วแสดงความคิดเห็นการกระทำไม่เหมาะสมของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตรต่อพระราชอำนาจและสถาบันพระมหากษัตริย์ ผลปรากฏว่า นายสนธิ ลิ้มทองกุล และ น.ส.สโรชา พรอุดมศักดิ์ กลับถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายพื้นที่ทั่วประเทศไล่ฟ้องเอาผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 112 ในข้อหาหมิ่นประมาทดูหมิ่น หรือแสดงความอาฆาตมาดร้ายพระมหากษัตริย์ ทั้งๆที่พฤติกรรมของทั้งสองคนตรงกันข้ามกันอย่างสิ้นเชิง

แต่แรกกลับไม่เห็นนักวิชาการที่อ้างความไม่เป็นธรรมในเรื่องประมวลกฎหมายอาญามาตรา 112 ในเวลานี้ ได้ออกมาสู้และแสดงความคิดเห็นเพื่อให้ความเป็นธรรมให้กับนายสนธิ ลิ้มทองกุล และน.ส.สโรชา พรอุดมศักดิ์ ในเวลานั้นแต่ประการใด ? อ่านต่อหน้า 17